

მუშური

სიმინდსა თოხნა დავუწყოთ,
ერთხმად დავსძახოთ მუშური;
ეგებ მაშინ დაგვავიწყდეს,
რომ გლახნი ვართ უბედური!

მარტო ჩვენთვის არ ვმუშაობთ,
სხვისაც გვმართებს სამსახური:
ბატონი გვყავს, ვართ საწყალი,
უპატრონო, უბედური!

ყველა თავში გვიჩაჩქუნებს,
გარეშე და შინაური;
ცხელსა მიწას უხვად ალბობს
ოფლი, ჩვენგან მონაწერი.

ჩვენი ჯაფით მონაყვანი
სხვასთან მსიდის საზრდო პური,
შინ ცოლ-შვილს შიმშილი გვიკლავს,
მაგრამ ვინ მიუგდოს ყური?

მათსა საზრდოს სხვა იტაცებს,
სტირის ცოლი მეძუძური,
შიმშილისგან რძე უშრება,
წივის შვილი უსუსური!

ღმერთს ბატონად მოუცია
ჩვენთვის ერთი აზნაური,
მისთვის სუყველა ჩვენა ვართ დ
მეზეგრეცა და მსახური.

მისგან ტანჯვას რომ მოვრჩებით,
მაშინ გვტანჯავს მისი ფური!
უპატრონოდც არ ვარგივართ,
როგორც ცხვარი უმწყემსური.

მაშინ ყველა ბატონია!
გამკითხავი სადღა არი!...
მდივანბეგის ბოქაულებს
გაედებათ სახლის კარი.

სულ მათ მიაქვთ, რაც რომა გვაქვს:
ქათამი, თხა, ძროხა, ცხვარი.
ჩვენ ყოველ დღე ტანჯვას ველით!...
გლებებს რა გვაქვს გასახარი?

სამართალს კოლოფში სძინავს,
ის არს ფულის მეგობარი,
არ იღვიძებს თუ უფულოდ
მასთან მივიდა სტუმარი!

შინდის წკნელებზე სწერია
ჩვენი საკხელი და გვარი...
განვაგრძოთ, ძმებო, მუშური,
ჩვენი სევდის განმაქარი!

ბანს გვეტყვიან ნაღვლიანად
არე-მარე, მთა და ბარი!
ნუთუ გულგრილად უყურებს
ჩვენს ტანჯვას მაცხოვარი!...

1861 წ.